

Γ Μ Ν Ο Σ

Πρὸς τὴν ἐν Κυζίκῳ (Καποῦ Δάγ) πάνσεπτον εἰκόνα
τῆς Θεομήτορος τῆν
ἐπιλεγομένην

Ἡ ΦΑΝΕΡΟΜΕΝΗ

Ποίησι; ΜΕΝΕΛ. ΦΙΛΑΝΘΙΔΟΥ

Ἐκδίδεται

(Ἄδεια τοῦ Λύτ. Ὑπουργ. τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως)

ὑ π ὅ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΑΤΖΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ἰψωμάθεσανοῦ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1895

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σὺ Θεοτόκε φωτίσον τὸ στόμα μου ν' ἀνοίξω,
καὶ τὴν σεπτὴν εἰκόνα σου πιστῶς νὰ ἐξυμνήσω,
διότι χωρὶς φωτίσιν τί δύναμαι νὰ πράξω,
καὶ πρὸς τὴν Παναγίαν μου τί ὕμνον νὰ προσάξω
Μικρὸς, μέγα ἠθέλησα ἔργον νὰ ἐκτελέσω
ἀλλ' ἔλπιζον καὶ ἔλεγον ἰάν παρακαλέσω
τὴν τὸν Χριστὸν γενήσασαν, θέλει μὲ βοηθήσει
καὶ ὕμνον στὴν εἰκόνα τῆς αὐτῆς θά μὲ φωτίσῃ
μικρὸν νὰ κάμω· ἢ δ' ἔλπις μὲ ἔλαμει ν' ἀρχήσω,
καὶ τὴν εἰκόνα τὴν σεπτὴν αὐτῆς νὰ ἐξυμνήσω
καὶ νὰ εἰπῶ τὰ ἄπειρα θαύματα τῆς εἰκόνης
ἅπερ ἰδίαις ὀφθαλμοῖς εἶδα εὐκ' ἐγὼ μόνος.

ΑΚΡΟΣΤΗΧΙΣ
ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

Α

Ἄδουμεν, Δέσποινα ἀγνή, ὕμνον πρὸς τὴν σεπτὴν Σου
εἰκόνα, ἐπειδὴ αὐτὴ δεικνύει τὴν μορὴν Σου,
καὶ ταύτην ἀσπαζόμεθα μ' εὐλάβειαν μεγάλην
ὅτι πλὴν Σου οὐκ ἔχομεν καταφυγὴν μας ἄλλην,
Ὅποταν ἀσπαζόμεθα ἡμεῖς εἰκόνας Θείας
δὲν λέγομεν αὐτάς Θεούς, ἁγίους, ἢ ἁγίας.
ἀλλὰ πρὸς τὸ πρωτότυπον τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίας
ὕψουμεν, ἀσπαζόμενοι αὐτάς μετ' εὐλαβίας.

Β

Βέβαιον δὲ καθίσταται αὐτὸ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι
πολλαὶ εἰκόνες ἔχουσιν χάριν Θεοῦ· διότι
ὅταν δαιμονιζόμενοι τὰς λάβουν, τοὺς κινῶσι,
κ' οἱ δαιμόνες ταραττύνται ὅταν θαυματουργοῦσι,

Μία τοιαύτη δὲ εἰκὼν, ἐν τῷ τινος ἁγίου
ἐπάνω εἰς τὴν Κυζικὸν μικροῦ μοναστηρίου,
εἶναι τῆς Θεομήτορος, ἧτις **ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗ**
καλεῖται μὲ εὐλάβειαν πολλὴν προσκυνουμένη.

Γ

Γνωρίζουσι δ' ἐλάχιστα περὶ τῆς ἱστορίας
αὐτῆς τῆς πανθαυματουργῆς Εἰκόνης τῆς ἁγίας.

Ὅτι ἐγενήθη ὁ Σωτὴρ κ' ὁ κόσμος ἐλυτρώθη,
εἰς τοὺς ποιμένας ἡ Θεοῦ δόξα ἐφανερώθη·
καὶ εἰς ποιμένας πάλιν δὲ τοὺς βόσκοντας ἀρνία.
ἐφανερῶθη ἡ εἰκὼν αὐτῆ ἡ Παναγία
διότι οὗτοι ἐβλεπον πλησίον εἰς ἓν δένδρον
αλόγα τινε, καὶ σπεύσαντες τὴν Παναγίαν εὔρον.

Δ

Διὸ, καὶ με εὐλάβειαν εἰς μίαν Ἐκκλησίαν
τὴν ἔφερον, ἀλλ' ἔφυγε καὶ ἦλθ' εἰς τὴν ἰδίαν
κοιλιάδα, ὅπου πρότερον αὐτ' ἡ εἰκὼν εὔρεθη·
κατόπιον δὲ εἰς ἕτερον πάλιν ναὸν ἐτέθη,
ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔφυγε· διὸ ἐνοηθέντος
ὅτι ἐκεῖ κρύβθησε, καὶ κατασκευασθέντος
μοναστηρίου, ἔς τὸ αὐτὸ μέρος ὅπου εὔρεθη
ἐντὸς αὐτοῦ ἡ τῆς Θεοῦ Μητρὸς εἰκὼν ἐτέθη.

Ε

Ἐνθεν μὲν ἔχει τὴν Κλαφὴν ὡς σύνορον τὸ μέρος,
καὶ ἔνθεν δὲ τὸν Δίνδυμον ὄρη περιπὰ τὸ θέρος,
καὶ μέσα σὲ κασάρυτον κατάρυτον κοιλιάδα,
τὴν οὖσαν ὡς ἐπίπεδον ὠραίων πεδιάδα,
κεῖται τὸ μοναστήριον μονῆς «Φανερῶμενης»
καλούμεν ἐκ τῆς πολλῆς θαύματα ποιουμένης

εἰκόνας, ὡς προείπαμεν, ἔτι «Φανερῶμενης»
καλεῖται, με εὐλάβειαν πολλὴν προσκυνουμένη.

Ζ

Ζῆλον πολὺν δὲ ἔχοντες καὶ συνδρομὰς νὰ δώσωμεν
ἔσπευσαν οἱ ὀρθόδοξοι καὶ νὰ τὴν ἀργυρώσωμεν
πλήν πέντε ἱερότυλοι τὸν ἀργυρον λαβάνουσι,
ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐδέχθησιν εὖθις ἀπολαμβάνουσι·
κ' ἐνῶ διεμοιράζοντο αὐτοὶ τὰ λάφυρά των,
ἡ θεία δίκη ἐπεσεν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς των,
διότι ἐφρονεῦθησαν ἡμέραν τὴν ἰδίαν
πάντες οἱ ἱερότυλοι ἀπὸ ὀργῆν τὴν θείαν.

Η

Ἡ δὲ εἰκὼν ὡς φαίνεται αὐτῆ τῆς Παναγίας,
εἶναι ἀπὸ τὰς τοῦ Λουκά εἰκόνας τὰς ἁγίας·
διότι εἶνα παλαιά, καὶ ἔχει χάριν θείαν
ἀπὸ τὴν Θεομήτορα Παρθένον τὴν Μαρίαν,
καὶ ὅστις τῶν χριστιανῶν με καθάραν καρδίαν
προστρέξῃ στὸν ναὸν αὐτῆς ἀμέσως τὴν ὑφαίαν
ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος τῷ δεῖδι ἡ ἁγία
τήτηρ Χριστοῦ Θεοῦ ἡμῶν Παρθένος ἡ Μαρία.

Θ

Θεοῦ μητρός εἰκὼν ἐστὶ, διὸ καὶ τῶν δαιμόνων
τὸ φόβητρον, καὶ φρούραγμα, καὶ τραῦμα εἶναι μόνον·
τῶν δὲ πιστῶν εἶναι ἐλπίς, πτωχῶν παρηγορία,
καὶ ἀσθενούντων ἰατρός αὐτῆ εἰκὼν ἡ Θεία.
Ἐπισημότερα δὲ ἐστὶ πάντων τῶν οὐρανίων
ἡ Θεομήτωρ Μοριάμ, καὶ πάντων τῶν ἁγίων
ἁγιοτέρα· ἐπειδὴ ἔτεκε τὸν Χριστὸν μας,
καὶ ἰσχυρὴν ἐν γαστρὶ αὐτῆς τὸν ἄυλον Θεόν μας.

I

Ἰδοὺ οἱ χαρακτῆρες δὲ εἰκόνας τῆς ἁγίας·
ἔχει μεσαῖον μέγεθος, καὶ τέσσαρας γωνίας,
καὶ ἐπὶ ταύτης προτομήν ἔχει τῆς Θεοτόκου,
ὄντος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τοῦ Θεοῦ αὐτῆς κόλου.
Ἄν δὲ καὶ ἐπαλαίωσεν, ἔργον τῶσων αἰώνων,
ἔχει λαμπρὸν τὸ πρόσωπον καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
καὶ Θεϊκοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους ἀκίρατους
πρὸ τῶσων χρόνων μένοντος καὶ σώους, καὶ ὠραίους.

K

Κ' ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος τῆς ἀσπίρ τὸ δεξιὸν τῆς
ὕπάρχει, καὶ ἀπέναντι σηκώνει τὸν υἱὸν τῆς.
Ἄπο Αὐγούστου εἶχον πανήγυρις ἀρχίζει
καὶ ἔτος καὶ πόλις λαὸς ἐκεῖ πανηγυρίζει.

Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἔλθων ἐκ Ρωμανίας,
κ' ἐκ τῆς Κυζίκου ἐνταύτῳ, καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας,
καὶ ἐν τυμπάνῳ, καὶ χορῶ τὸν Κύριον αἰνοῦσι
μετὰ τῆς Θεομήτορος αὐτὸν δοξολογοῦσι.
Τῇ εἰκοστῇ καὶ τρίτῃ δὲ τὴν μνήμη τῆς τελοῦμεν,
καθ' ἣν καὶ τῆς Κοιμήσεως ἀπόδοσιν ποιῶμεν.

Λ

Λύτρωσον, λύτρωσον ὑμᾶς ἅγια Θεοτόκε
ἡ πάντων προστατεύουσα ὡς στάμνε μανιαδόχε
τῶν προστρεχόντων· Σοὶ πιστῶς χειρὶ τῆ κραταιᾶ Σου,
καὶ ἐξαπόστειλον ἡμῖν τὰς Θείας δωρεάς Σου.
Τοὺς δαίμονας ἐλδιώξον διὰ τῆς Σῆς εἰκόνας,
καὶ λύτρωσον τοὺς πάσχοντας ἀπὸ τοῦ λυμεῶνος.

M

Μέγα ἰσχύει δέησις μητρός πρὸς τὸν Δεσπότην
τὸν Κύριόν μας καὶ Θεὸν Χριστὸν τὸν ζωοδότην.
Διὸ ἀφιέρωματα προσφέρουσι Κυρία
καὶ Θεομήτωρ Ἀχραντε, εἰκόνι Σου τῇ Θεῇ·
καὶ Ἐκκλησίαν ἐκτίσαν τῆς πρὶν μεγαλειτέραν,
καὶ ἀπὸ ὅλης τῆς ἐκεῖ πλησίον καλλιτέραν.
Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν Ἐψωμιαθῆων,
ἔκαμαν ἀφιέρωσιν δύο μανουαλίων
παγγάρι εἰκονίσματα καὶ τράπεζαν ἅγια—
διότι οἱ Ἐψωμιαθεῖανοι εἰν' εὐλαβεῖς στά Θεῖα

= 10 =

N

Ναός καὶ πόλις τοῦ Θεοῦ ὑπάρχεις Παναγία,
 ὦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Θεόνυμφε Μαρία
 τοὺς δὲ παρακαλοῦντάς Σε μετ' ἄκρας εὐλαθείας
 Παρθένε ἐλευθέρωσον ἐκ πάσης ἐπηρείας,
 καὶ πάντας τοὺς προστρέχοντας ἐπὶ τὴν Σὴν εἰκόνα
 καὶ τὸν λαόν Σου φύλαττε Δέσποινα εἰς αἰῶνα.
 Διότι Σε μετὰ Θεὸν ἔχομεν πρυστασίαν,
 πρὸς τὸν υἱόν Σου ἔχουσαν μεγάλην παρρησίαν.

Ξ

Ξένον τὸ θαῦμα τὸ ἐν σοὶ Ἄγνη Θεοκυήτορ,
 διὸ καὶ τὰ δαιμόνια Μαρία Θεομήτορ,
 τὴν πάνσεπτον εἰκόνα σου τὴν βλέπουσι καὶ φεύγουν
 διότι ὅταν τὰ κτυπᾷ φωνάζουν καὶ τὸ λέγουν.
 Καὶ ἔσυχον ἀφένουσιν τὴν ἀνθρωπίνην λείαν,
 διότι τὸν Θεὸν ἡμῶν αὐτὰ φοβοῦνται λίαν.
 Τρέμουν ὅταν ἀκούσωσι τὸ θεῖον ὄνομά σου,
 φοβοῦνται ἀπὸ τ' ἁγίου σεπτὸν εἰκόνισμά σου.

Θ

Ὅστις προστρέχει ἐπὶ Σε ὦ τοῦ Θεοῦ δοχεῖον,
 λαμβάνει ὅλα τ' ἀγαθὰ εὐρύχωρον χωρίον.
 Πολλοὶ ἠλευθερώθησαν διὰ τῆς Σῆς εἰκόνας,
 ἀπὸ τοῦ δαίμονος Ἄγνη ἔχθρου τοῦ λυμειῶνος.

Πολλὰ δὲ ἀφίερων εἰκόνι σου τῇ θείᾳ
 τῇ «Περαν-ρωμένη» μας Παρθένε Οὐράνια.
 Πολλὰ εὐχαριστήρια ἴσχεις ἐκ πάντων τούτων,
 τῶν ἱαθέντων ὑπὸ σοῦ Ἄγνη κ' εὐγνωμονούντων.

Π

Προστρεζόμεν πισπέσωμεν τῇ «Περανερωμένη»
 ὅτι αὐτὴ θαυματουργεῖ τὰ πάθη ἰωμένη.
 Προσέλθωμεν ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένο,
 τὴν θείαν Θεομήτορα τὸ κλέος τῶν παρθένων.
 Προσέλθωμεν χορεύσωμεν πιστοὶ, καὶ εὐφρανθῶμεν
 καὶ ἀσθενεῖς ἂν ἡμεῖς εὐθὺς θά ἰαθῶμεν.
 Μαρία Ἀειπάρθενε Σὺ εἰ ἡμῶν ἡ σκέπη
 τὴν πάνσεπτον εἰκόνα σου σεβόμεθα ὡς πρέπει.

Ρ

Ρήματα ὑπεράνθρωπα ὁ Γαβριὴλ σοὶ εἶπε
 ἔταν γὰρ σ' εὐαγγελισθῆ Ἄγνη Παρθένε ἦλθε,
 διὸ παρθένο· ἔτεκες τὸν Ἰησοῦν Χριστόν μας
 παρθένας παλιν ἔμεινες τέξασα τὸν Θεόν μας.
 Δέξαι ἡμῶν τὸν ἀσπαυμόν ὦ Κεχαριτωμένη
 ἔντινα σοὶ προσφέρωμεν τῇ «Περανερωμένη»
 καὶ φώτισον Πανάμωμε ἡμῶν τὰς διανοίας
 διὰ γὰρ σὲ δοξαζόμεν ἐκ καθαρᾶς καρδίας.

Σ

Σῶσον ἡμᾶς υἱὲ Θεοῦ παντάναξ πλαστοργέ μου,
 πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε ὦ εὐσπαγγχε Θεέ μου,

Τὴν ἄχραντον εἰκόνα Σου ἀσπάζομαι Χριστέ μου,
αἰτούμενος συγχώρησιν πταισμάτων ἀγαθῆ μου
Ἄπό λιμοῦ, λοιμοῦ, σεισμοῦ, πυρός τε καὶ μαχαίρας,
τὸν κόσμον διαφυλάττει εἰς πάσας τὰς ἡμέρας,
δώρησε τῆς ζωῆς ἡμῶν εἰς τὸ νὰ προσκυνῶμεν
τὴν ἄχραντον εἰκόνα Σου, καὶ νὰ σὲ ἀνυμνῶμεν.

Τ

Τὸ τεῖχος τῶν χριστιανῶν ὑπάρχεις Παναγία,
διὸ καὶ θαύματα ποιεῖ εἰκῶν σου ἡ ἁγία.
ἐπίβλεψον, ἐλέησον τοὺς ἐξουθενουμένους,
καὶ ἀπὸ τῶν βιωτικῶν καταπεπονυμένους.
σοὺς δούλους Παναγία μου σῶσον ἐκ τῶν κινδύνων,
καὶ πάντας διαφυλάττει ὡς μητὴρ ἐλεημον.
Ἐκδιώξον τοὺς δαίμονας εἰς τοὺς ἐρήμους τόπους,
οὗτοι γὰρ δύνανται ποτὲ νὰ εὐρωσιν ἀνθρώπους.

Υ

ὑπάρχουσα Πανάμωμος προστάτις τῶν ἀνθρώπων
σκέπε καὶ διαφυλάττει ὑμᾶς με πάντα τρόπον
διὰ τὸ νὰ σὲ δοξάζωμεν ὡς μητὴρ τοῦ Θεοῦ μας,
τοῦ στυγαριέντος δι' ἡμᾶς Χριστοῦ τοῦ λυτρωτοῦ μας
Τὴν Σὴν εἰκόνα βλέποντες Ἄγνη σὲ θεωροῦμεν,
διὸ καὶ ἀσπάζομεθα αὐτὴν καὶ προσκυνοῦμεν.
Ὡς ὁ ὡς μητέρα τοῦ Θεοῦ ὑμνοῦμεν, εὐλογοῦμεν,
καὶ τὸν υἱὸν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν δοξολογοῦμεν.

Φ

Φωτὸς κατεικητήριον ὑπάρχεις, Παναγία,
καὶ κόσμου ἱλαστήριον καὶ πάγχρυσος λυχνία!
Δώρησαι, δώρησαι ὑμῖν τὸ μέγα Ἴλιος σου,
ὅτι πολλὰ τὰ θαύματα τοῦ εἰκονίσματός σου!
Τῷ δὲ υἱῷ σου πρόσβει ἀμαρτιῶν τὴν λύσιν
νὰ μᾶς χάριση ἄχραντε εἰς τὴν ἰσχύτην κρίσιν,
ἐκ τῆς φοβερῆς κολάσεως τὸν κόσμον ἕως ρύση.
τοῦ παραδείσου δὲ ὑμᾶς μετόχους νὰ ποιήση.

Χ

Χαῖρε Παρθένη πάναγνε, ἀγγέλων, χαῖρε θαῦμα
Χαῖρε ἄγνη, θεόνυμφε, δαιμόνων, χαῖρε τραῦμα.
Χαῖρε διότι τοῦ Χριστοῦ γεννήτρια ὑπάρχεις,
Χαῖρε διότι τῶν βροτῶν καὶ τῶν ἀγγέλων ἄρχεις.
Χαῖρε καὶ Σὺ σεπτὴ εἰκῶν διότι εἰκονίζεις
τὴν τὸν Χριστὸν γεννήσασαν κ' ἰάματα ἀναελυζεις.

Ψ

Ψάλλω προθύμως τὴν ᾠδὴν ταύτην σοι Παναγία
μητὴρ Θεοῦ τοῦ λυτρωτοῦ παρθένη οὐρανία.
Δέχθητι ἀειπάρθενη ταύτην τὴν ὕμνησίν μου,
καὶ μὴ παρίδῃς πάναγνε μητὴρ τὴν δέησίν μου.
Δέχθητι ὕμνον ἄχραντε ἐκ ρυπαρῶν χειλέων!
κ' ἐκ τῶν δεινῶν ἀπάλλαξον τὸν Ἰσραὴλ τὸν νέον

ὅστις ἀπύστως ἐξυμνεῖ Ἄγνη τὰ θαύματά σου,
καὶ εὐλαβῶς ἀσπάζεται τὰ εἰκονίσματά σου.

Ω

ὦ! ποίοις γέλευσιν ἡμεῖς οἱ γηγενεῖς τὴν Θεῖαν,
θαυματουργὸν καὶ πάνσεπτον εἰκόνα τὴν ἁγίαν
Μαρίας Θεομήτορος καὶ πῶς θὰ δυνηθῶμεν
αὐτὴ νὰ ἀτενίσωμεν καὶ νὰ τὴν ἀσπασθῶμεν;
Μὲ θάρρος πλήν μ'εὐλάβειαν ἅς τρέξωμεν μεγάλην
διότι εἰς τοὺς δαίμονας παρέχει μόνον ζάλην,
τῶν δὲ πιστῶν εἶναι ἐλπίς, πτωχῶν παραμυθία,
καὶ ἀσθενούντων ἰατρὸς αὐτ' εἰκῶν ἡθεῖα.

Δέξαι τὴν ὑμνησίμ' αὐτὴν,
ὦ Παναγία μου Ἀμήν!

SISMANOGGIO
MEGARO